

VWS

Ons kenmerk
DWJZ-

Inlichtingen bij

Doorkiesnummer

Den Haag

Onderwerp

Beslissing op bezwaar Awb

Bijlage(n)
div.

24 APR 2008

Uw brief

Betreft:

Uw instelling heeft bezwaar gemaakt tegen mijn besluit van 23 juli 2007 (kenmerk MC-U-2784068; hierna ook: het bestreden besluit).

Op 11 december 2007 heeft de VWS-commissie bezwaarschriften Awb een hoorzitting gehouden. De commissie heeft op 21 december 2007 advies uitgebracht. Een afschrift van het door de commissie uitgebrachte advies is als bijlage bij dit besluit bijgevoegd.

Naar aanleiding van de bezwaren heb ik overwogen en beslist als volgt.

Vooraf merk ik op dat ik géén gebruik maak van mijn bevoegdheid om tijdig ingediende bezwaarschriften niet-ontvankelijk te verklaren wegens het ontbreken van de gronden van bezwaar.

Voorts wijs ik erop dat ik in de overwegingen inga op alle door of namens instellingen in de procedure gemaakte bezwaren, mede omdat de diverse gemachtigden bij gelegenheid van de hoorzitting naar elkaars bezwaren hebben verwezen. Tevens wordt verwezen naar het verweerschrift dat namens mij bij de VWS-commissie bezwaarschriften Awb is ingediend en waarin de aangevoerde bezwaren zijn besproken. Dit verweerschrift dient hier als ingelast te worden beschouwd, voor zover daarvan hierna niet wordt afgeweken.

Overwegingen

'Vermogen opgebouwd in risicoloze omgeving' is onjuist uitgangspunt (bezwaarschrift mr. Meersma § 4.1-4-8; prof. Sijmons § 34-38; mr. Margetson § 40; verweerschrift § 6.2)

De strekking van het aan de toelating verbonden voorschrift is te waarborgen dat vermogen van instellingen, voor zover dat besloten ligt in onroerende zaken, slechts ten behoeve van de zorg wordt aangewend. Deze eis is maatschappelijk gerechtvaardigd omdat het aldus

VVFJ

opgebouwde vermogen is verworven in, zoals de bestreden beschikking het formuleert, een risicoloze, beschermde omgeving.

Ik stel vast dat de bezwaarschriftcommissie dit uitgangspunt in haar advies impliciet aanvaardt. Het er tegen gericht bezwaar acht ik ongegrond.

De instellingen bestrijden dat het vermogen van instellingen (voor zover opgesloten liggend in onroerende zaken) is ontstaan als gevolg van een beschermde, risicoloze omgeving. De instellingen veronderstellen kennelijk dat de bestreden beschikking berust op de aanname dat uitsluitend dankzij overheidsregels vermogensontwikkeling (besloten liggend in onroerende zaken) heeft kunnen plaatsvinden. Dat is een onjuiste veronderstelling.

Ik acht van belang dat investeringen in onroerende zaken hebben plaatsgevonden met (publieke) middelen die bijeen zijn gebracht voor de verlening van gezondheidszorg en waarvan mocht worden aangenomen dat deze inderdaad uitsluitend daarvoor zouden worden gebruikt; dat de overheid toezicht hield op bouw en bouwkosten; dat de instelling de zekerheid van volledige, risicoloze financiering kreeg wanneer een investering eenmaal door de overheid was geaccepteerd. In dat verband is het steeds een algemeen aanvaard uitgangspunt geweest dat de opbrengst van onroerende zaken ten goede dient te komen aan de gezondheidszorg en niet aan andere doeleinden.

Onder deze omstandigheden stelt de overheid een eis aan de aanwending van de waarde van onroerende zaken, om te voorkomen dat die waarde wordt aangewend voor doeleinden die met gezondheidszorg niets uitstaande hebben. Het bezwaar hiertegen is ongegrond.

Onduidelijk welk probleem de minister beoogt op te lossen (bezwaarschrift mr. Meersma § 1.4; prof. Sijmons § 32; verweerschrift § 6.1)

De instellingen stellen dat ondernemingen hun vermogen duurzaam zullen inzetten voor de continuïteit van het bedrijf, zeker in de zorgsector, waar de stichtingsvorm dominant is en winstuitkering uitgesloten is.

Ook indien de instelling door een stichting wordt geëxploiteerd kunnen evenwel constructies voorkomen, die vanuit het uitgangspunt van het bestreden besluit onwenselijk zijn. De voorschriften zijn ook dan noodzakelijk en functioneel. Dit geldt te meer wanneer instellingen met winst oogmerk kunnen functioneren, d.w.z. dat toelating kan worden verleend aan instellingen die het oogmerk hebben winst aan aandeelhouders uit te keren.

Ook dit bezwaar is derhalve ongegrond.

Bestemmingsverplichting omvat ook toekomstige waardevermeerdering (bezwaarschrift mr. Meersma § 4.9; prof. Sijmons § 40-42; verweerschrift § 6.3)

Hier wordt aangevoerd dat alleen het vermogen voor zover dat is opgebouwd onder het systeem van nacalculatie, onder de bestemmingsverplichting zou moeten vallen.

De beschikking neemt niet vermogen, maar onroerende zaken tot aangrijpingspunt. Het gaat in het voorschrift om onroerende zaken die, kort gezegd, ten tijde van de afschaffing van

VFFS

het bouwregime in eigendom aan een instelling toebehoren. Daarbij maakt het voorschrift geen onderscheid tussen de waardeverandering die vóór en de waardeverandering die ná de afschaffing van het bouwregime plaatsheeft. In het licht van de maatschappelijke eis dat voor de zorg bestemde onroerende zaken (of de opbrengst daarvan) voor de zorg worden aangewend, is er geen reden of noodzaak een dergelijk onderscheid te maken.

Op dit punt kiest de beschikking bovendien voor duidelijkheid en uitvoerbaarheid: de waarde van de onroerende zaak zoals die ten tijde van een transactie is, moet voor de zorg behouden blijven.

Dit bezwaar – dat ook door de bezwaarschriftencommissie in haar advies niet is gehonoreerd – acht ik ongegrond.

Het wordt lastiger extern kapitaal aan te trekken (bezwaarschrift mr. Meersma § 4.10; verweerschrift § 6.4)

Onroerende zaken kunnen uiteraard ook in de toekomst tot zekerheid dienen voor leningen die een instelling met het oog op investeringen aangaat. Dit bezwaar – dat ook door de bezwaarschriftencommissie in haar advies niet is gehonoreerd – acht ik ongegrond.

Voor het voorschrift bestaat geen wettelijke basis (bezwaarschrift mr. Meersma § 3; prof. Koeman § 2; prof. Sijmons § 28-31; mr. Margetson § 38-39; verweerschrift § 6.6)

De instellingen betogen dat het bestreden besluit niet steunt op een toereikende grondslag. Ik sluit mij aan bij het oordeel van de bezwaarschriftcommissie, dat wel een toereikende wettelijke grondslag bestaat, en acht het bezwaar in dit opzicht ongegrond.

Ik wijs voorts op het volgende. Artikel 13 lid 1 WTZi geeft de minister de bevoegdheid aan een toelating voorschriften te verbinden, zonder aan die bevoegdheid beperkingen te verbinden. Dit betekent dat de aan de toelating te verbinden voorschriften slechts hierin hun beperking vinden dat zij in overeenstemming moeten zijn met doel en strekking van de WTZi. Doel en strekking moeten daarbij ruim worden opgevat, zo blijkt uit de toelichting op deze wet. Voorschriften kunnen worden gesteld in het belang van een 'doelmatig, evenwichtig en voor eenieder toegankelijk stelsel' van gezondheidszorg (zie: Kamerstukken II 2000/01, 27 659, nr. 3, p. 42). De voorschriften die het bestreden besluit aan de toelating van de instelling verbindt, zijn daarmee in overeenstemming.

De bezwaarschriftencommissie heeft mij in dit kader twee adviezen gegeven. Ten eerste heeft de commissie geadviseerd dat het duidelijker was geweest om de voorschriften anders dan door toezending van beleidsregels aan de instellingen bekend te maken. Ten tweede heeft de commissie geadviseerd duidelijkheid te scheppen over de verhouding tussen het bestreden voorschrift en artikel 18 WTZi. Aan deze adviezen geef ik gevolg.

VVFJ

Afstortverplichting in het Algemeen Fonds Bijzondere Ziektekosten (bezwaarschrift mr. Meersma § 2.2, 6.4, 7.1, prof. Koeman § 5, prof. Sijmons § 14-27; verweerschrift § 6.7-6.9)

De instellingen hebben betoogd dat de afstortverplichting in het Algemeen Fonds Bijzondere Ziektekosten (beleidsregels, onderdeel 3) in strijd is met artikel 14 Grondwet (hierna: Gw), artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: artikel 1 EP EVRM), artikel 43 en 56 EG-Verdrag (hierna: EG) en het evenredigheidsbeginsel. De bezwaarschriftcommissie heeft geoordeeld dat er geen sprake is van strijd met artikel 14 Gw, maar wél met artikel 1 EP EVRM, artikel 43 en 56 EG en het evenredigheidsbeginsel.

Ik ben in mijn heroverweging op andere gronden tot de conclusie gekomen dat de afstortverplichting niet behoeft te worden gehandhaafd. Daarmee kom ik aan de opgeworpen bezwaren tegemoet. Niettemin blijft de verplichting om de waarde van onroerende zaken voor zorg aan te wenden, op grond van het aan de toelating verbonden voorschrift, dat ook geldt als een instelling haar activiteiten beëindigt. Houdt een instelling zich niet aan haar verplichting, dan kan de minister bestuursdwang toepassen, hetgeen op grond van de Algemene wet bestuursrecht tevens de bevoegdheid impliceert om aan de instelling een last onder dwangsom op te leggen. Een dergelijke last onder dwangsom zal ertoe kunnen strekken dat de instelling die haar activiteiten beëindigt alsnog uitvoering geeft aan haar verplichting terzake van de aanwending van de waarde van onroerende zaken voor de zorg. Aan deze last kan een dwangsom worden verbonden die een voldoende sterke prikkel voor de instelling vormt om haar verplichtingen na te komen. Gezien deze sanctiemogelijkheid kan de afstortingsplicht komen te vervallen.

Bestemmingsverplichting in strijd met artikel 1 EP EVRM (bezwaarschrift mr. Meersma § 6.5-6.11, prof. Koeman § 5, prof. Sijmons § 14-18; verweerschrift § 6.8)

De inbreuk die de bestemmingsverplichting maakt op het eigendom van de instellingen moet worden aangemerkt als regulering van eigendom. Het bestreden voorschrift ontnemt aan de instelling geenszins de beschikkingsbevoegdheid over haar eigendom, maar stelt daar slechts grenzen aan. Binnen de grenzen van de bestemming 'zorg' zijn de instellingen geheel vrij om over hun onroerende zaken te beschikken. Deze regulering wordt gerechtvaardigd door het hiervoor beschreven uitgangspunt.

Dit bezwaar acht ik dan ook ongegrond.

Rechtszekerheid; terugwerkende kracht (bezwaarschrift mr. Meersma § 5.2; verweerschrift § 6.10)

De instellingen voeren aan dat het onrechtmatig is hen met een claim te belasten nadat zij al tientallen jaren zorg verlenen zonder dat zij zich van een dergelijke claim bewust waren. Ik verlang evenwel van de instellingen slechts dat zij de waarde van onroerende zaken aanwenden voor het doel waartoe de daarmee gemoeide geldmiddelen bijeen zijn gebracht. Bovendien betekent de bestreden beschikking een liberalisering ten opzichte van het beleid dat voordien gold.

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Blad

5

Kenmerk

DWJZ-2797200/10

VWS

Ook dit bezwaar acht ik ongegrond.

Rechtszekerheid; voorschriften niet duidelijk (Bezwaarschrift mr. Meersma § 5.3-5.9; prof. Sijmons § 11-13; mr. Tiems § 2.2; verweerschrift § 4.3, 6.11)

Dit bezwaar is gegrond. Reeds in het verweerschrift heb ik aangegeven dat het bestreden besluit op een aantal punten voor verduidelijking vatbaar is.

Herwaardering van onroerende zaken is onevenredig bezwarend (bezwaarschrift prof. Sijmons § 43; mr. Janssen namens IJsselmeerziekenhuizen; mr. Margetson § 20, § 41-42; Gemini Ziekenhuis; Havenziekenhuis; Sutfene)

Het bestreden voorschrift brengt geen verandering in de wettelijke regels over de waardering van activa op de balans van instellingen. Hiervoor gelden de regels van het Burgerlijk Wetboek, aangevuld met de regels van de Regeling verslaggeving WTZi. Het bestreden besluit leidt niet tot herwaardering op de balans. Als, bijvoorbeeld in geval van verkoop, een boekverlies ontstaat, is dat niet het gevolg van een handelen conform het voorschrift, maar van het los van die beschikking ontstane ongunstige verhouding tussen boekwaarde en marktwaarde. De oplossing daarvoor kan dan ook niet in het kader van een bezwaar tegen het voorschrift worden geboden.

Overigens wordt in dit probleem wel degelijk voorzien, en wel door de instelling van een tijdelijke commissie van onafhankelijke deskundigen die zich zal richten op gevallen waarin instellingen in onoverkomelijke financiële problemen komen als gevolg van de wijziging in de bekostiging van kapitaallasten. Zie brief minister van VWS aan de Tweede Kamer 15 oktober 2007, Kamerstukken II 2007/08, 27 659 en 29 248, nr. 92.

Dit bezwaar is ongegrond.

Onroerende zaken buiten de zorg (bezwaarschrift prof. Sijmons § 44; mr. Tiems § 2.1; mr. Margetson § 4-9, 11-14)

Enkele instellingen voeren aan dat zij reeds beschikking hebben gekregen over onroerende zaken op een moment dat nog geen sprake was van een beschermde, risicoloze omgeving. Deze onroerende zaken zouden daarom buiten de werking van de voorschriften moeten vallen.

Volgens onderdeel 7 van de beleidsregel kon, bij wijze van uitzondering, een lagere waarde dan de marktwaarde voor de zorg behouden worden. Daarnaast was (in de toelichting) een uitzondering voorzien voor onroerende zaken die zijn verkregen door schenkingen waarbij de instelling kan aantonen dat de schenker expliciet heeft aangegeven dat het een bepaalde (andere) bestemming krijgt bij beëindiging van het gebruik voor zorg. Bij nadere overweging is het wenselijk de gevallen die van toepassing van de beleidsregel uitgezonderd behoren te zijn, anders en iets ruimer te formuleren.

Dit geschiedt aldus dat onroerende zaken die, kort gezegd, nooit collectief gefinancierd zijn, categorisch buiten het toepassingsgebied van de beleidsregel en het daarop te baseren, gewijzigde voorschrift vallen.

VWS

De minister kan op aanvraag van een instelling voor één of meer onroerende zaken afwijkende voorschriften vaststellen. Dit wordt opgenomen in de beschikking waarmee de gewijzigde beleidsregels als voorschrift aan de toelating worden verbonden.

Dit kan indien:

- bijzondere redenen, gelet op herkomst of bestemming van de onroerende zaak, daartoe aanleiding geven en
- gebruik van waarde van een onroerende zaak voor de zorg redelijkerwijs niet mogelijk is.

Toepassing van deze afwijkingmogelijkheid kan in aanmerking komen naar aanleiding van een daartoe strekkende aanvraag van een instelling en op basis van een zorgvuldige beoordeling van de individuele omstandigheden van de instelling. In voorkomend geval zal het College sanering terzake om advies worden verzocht.

Universitaire medische centra (hierna: UMC's) (bezwaarschrift prof. Koeman § 3, 4; mr. Tiems (EMC) § 21-28; verweerschrift § 6.14)

Instellingen betogen dat het voorschrift geen wettelijke basis heeft voor zover het betrekking heeft op UMC's. De VWS-commissie bezwaarschriften Awb heeft in haar advies een gelijklopend standpunt ingenomen.

Ik acht dit bezwaar ongegrond. In zoverre neem ik het advies van de commissie niet over. Het is juist dat artikel 18 WTZi niet van toepassing is op de academische ziekenhuizen. Dit houdt verband met het feit dat artikel 2.13 WHW voor instellingen waarop die wet van toepassing is (waaronder academische ziekenhuizen) een regeling kent die vergelijkbaar is met die van artikel 18 WTZi. Dit staat er evenwel niet aan in de weg voor academische ziekenhuizen ex artikel 13 WTZi voorschriften vast te stellen die net zoals voor andere instellingen aanvullende betekenis hebben ten opzichte van de wettelijke regeling. Ook een academisch ziekenhuis is immers een instelling waarop de WTZi van toepassing is en die toelating behoeft; aan de toelating kunnen voorschriften worden verbonden (artikelen 1 lid 1 onder f, 5 en 13 lid 1 WTZi).

Met betrekking tot een mogelijke samenloop van het voorschrift aan de toelating op grond van de WTZi en de WHW merk ik het volgende op. Voor zover er geen rijksbijdragen in het spel zijn geweest of de instelling een gebouw uit eigen middelen heeft betaald, voorziet de WHW in de vergoeding van de waarde in het economisch verkeer en zal dat volgens onderdeel 2.2.1, ten tweede, sub b van de (gewijzigde) beleidsregels tevens betekenen dat de beleidsregels niet van toepassing zijn. UMC's kunnen dus in bepaalde omstandigheden niet onder de werking van de beleidsregels vallen, maar verschillen daarin niet van andere zorginstellingen onder dezelfde omstandigheden. Er is geen reden om UMC's categorisch uit te zonderen van het voorschrift aan de toelating.

Instellingen hebben voorts aangevoerd dat het voorschrift onvoldoende rekening houdt met de verschillende taken van UMC's. Dit bezwaar is gegrond. Ik kondigde reeds eerder aan hieraan tegemoet te komen.

VVFJ

Rechtsongelijkheid met privéklinieken voor het deel van de zorg dat niet in Zvw of AWBZ zit (bezwaarschrift mr. Tiems namens Oranje Nassau's Oord § 2.3; mr. Tiems namens Erasmus Medisch Centrum § 2.10)

Hier wordt gesteld dat instellingen die alleen niet-verzekerde zorg verlenen (privéklinieken) vrij kunnen beschikken over hun vastgoed en de marktwaarde daarvan. Dit zou rechtsongelijkheid tegenover de toegelaten instellingen opleveren. Van rechtsongelijkheid is echter geen sprake. Er zijn immers wezenlijke verschillen. Op de privéklinieken is de WTZi niet van toepassing, er is geen sprake van een waarborg voor de financiering van investeringen en de kosten van zorg (inclusief kapitaalslasten) komen niet ten laste van Zvw of AWBZ. Deze drie kenmerken zijn duidelijk onderscheidend. Het enkele feit dat de WTZi niet van toepassing is, staat er aan in de weg dat aan de privéklinieken een soortgelijk voorschrift wordt opgelegd. Afgezien daarvan is er sprake van zozeer ongelijke gevallen, dat een ongelijke behandeling gerechtvaardigd is.

Dit bezwaar is ongegrond.

Voorschrift voorziet niet in verkoop met negatief saldo (bezwaarschrift mr. Tiems namens Oranje Nassau's Oord § 2.4; mr. Tiems namens Erasmus Medisch Centrum § 2.9; Interzorg)

Hier wordt gesteld dat een onevenwichtigheid ontstaat doordat artikel 17 WTZi gelijktijdig met de afschaffing van het bouwregime buiten werking wordt gesteld. Artikel 17 WTZi voorziet (bij gedwongen sluiting) in de mogelijkheid van een uitkering uit het Algemeen Fonds Bijzondere Ziektekosten, en die zou vervallen; wat rest, is een verplichting tot storting in het Algemeen Fonds, aldus deze appellanten.

Deze redenering gaat alleen daarom al niet op, omdat artikel 17 WTZi niet zal worden afgeschaft. Ik verwijs naar de wijziging van het Uitvoeringsbesluit WTZi van 30 oktober 2007 (*Stb.* 2007, 461, artikel I onderdeel C). Bovendien komt de verplichting tot storting in het Algemeen Fonds te vervallen.

Ook dit bezwaar acht ik daarom ongegrond.

Onduidelijke looptijd. Wanneer wijziging WTZi zelf, wanneer afschaffing bouwregime AWBZ-instellingen? (bezwaarschrift mr. Tiems namens Oranje Nassau's Oord § 2.5; mr. Tiems namens Erasmus Medisch Centrum § 2.11)

De beschikking – en daarmee het voorschrift – geldt voor onbepaalde tijd, aangezien geen einddatum is vermeld. De daarin vervatte regels zullen in de wet worden verankerd. Het gaat daarbij om de Wet cliënt en kwaliteit van zorg. Volgens de planning wordt het wetsvoorstel in 2008 bij de Tweede Kamer ingediend. Gestreefd wordt naar inwerkingtreding per 1 januari 2010. Dan kan de beschikking worden ingetrokken of gewijzigd, al naar gelang uit de wettelijke regeling voortvloeit.

De datum waarop het bouwregime in de AWBZ wordt afgeschaft staat nog niet definitief vast (beoogd: 1 januari 2009). De beschikking is van toepassing op de waarde van onroerende zaken, in eigendom of nog te verkrijgen vóór dat tijdstip. Dat vloeit duidelijk uit de beschikking voort. De beschikking leidt op dit punt dus niet tot enige vorm van

VVFJ

rechtsonzekerheid, anders dan de onzekerheid die er nog is over het tijdstip van afschaffing van het bouwregime in de AWBZ.

Ik acht dit bezwaar ongegrond.

Adressant onduidelijk: besluit gericht aan alle instellingen verdraagt zich niet met beschikkingkarakter toelating (bezwaarschrift mr. Margetson § 23)

De beschikking is gezonden aan 2.576 instellingen en zij behelst voor elk van die instellingen een voorschrift, verbonden aan de individuele toelating van de instelling. Het doet niet terzake of de beschikking vervat is in 2.500 individueel geadresseerde brieven of in één brief die 2.500 maal verzonden wordt. Het blijft een beschikking, gebaseerd op artikel 13 lid 1 WTZi.

Dit bezwaar is ongegrond.

Mogelijke negatieve financiële effecten. Vergoeding kapitaallasten onduidelijk (Dianet; De Goede Zorg; Havenziekenhuis)

Dit bezwaar komt er in wezen op neer dat de instellingen zich gesteld zien voor onzekerheid over hun toekomstige (financiële) positie als gevolg van de afschaffing van het bouwregime. Hierin kan geen bezwaar tegen het voorschrift over het behoud van waarde van onroerende zaken worden gelezen. Het bezwaar betreft de afschaffing van het bouwregime en de gevolgen daarvan. Dat is echter niet de inhoud van de bestreden beschikking.

Ook dit bezwaar is ongegrond.

Jaarlijks aantonen marktwaarde leidt tot bureaucratie. Andere waarderingsgrondslag is ondoordacht. Ongerijmdheid marktwaarde en vaststelling daarvan door het College sanering. (GGZ Friesland)

Het voorschrift brengt geen verandering – en kan geen verandering brengen – in de wettelijke regels over de waardering van activa op de balans (zie ook hierboven).

De verplichting tot het aantonen van de marktwaarde in de jaarverslaggeving is vervallen in verband met mijn – los van deze bezwaarprocedure genomen – besluit het toezicht door het College sanering te continueren.

‘Marktwaarde’ is een algemeen aanvaard begrip. De marktwaarde reflecteert de te verwachten opbrengst. Het is synoniem aan reële waarde en het staat voor het bedrag waarvoor een actief kan worden verhandeld tussen ter zake goed geïnformeerde partijen die tot een transactie bereid zijn en die onafhankelijk van elkaar zijn.

Wordt een onroerende zaak vervreemd, dan ligt het op de weg van de instelling erop toe te zien dat de opbrengst tenminste gelijk is aan de marktwaarde op het moment van de transactie; dat is het bedrag dat voor de zorg moet worden behouden. Bij de vaststelling van de marktwaarde zal vanzelfsprekend met bestaande gebruiksmogelijkheden en –beperkingen rekening moeten worden gehouden, zoals ook algemeen gebruikelijk is bij taxatie van

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Blad

9

Kenmerk

DWJZ-2797200/10

VVF's

onroerende zaken. Aan één en ander kan geen bezwaar worden ontleend tegen het hanteren van de 'marktwaarde' als maatstaf voor hetgeen behouden moet blijven voor de zorg.

Deze bezwaren acht ik ongegrond.

Instelling heeft geen onroerende zaken (Sint Lucia; De Goede Zorg; Sradwo)

De beschikking is geadresseerd aan alle instellingen zoals bedoeld in artikel 5.2 Uitvoeringsbesluit WTZi, ook die welke op dat moment geen onroerende zaken in eigendom hadden. Dat enkele feit sluit niet uit dat zij die vóór de afschaffing van het bouwregime alsnog onroerende zaken in eigendom zouden krijgen. Daarom was het van belang de beschikking ook aan deze instellingen te adresseren.

Overigens hebben instellingen die noch ten tijde van de primaire beschikking, noch ten tijde van de beslissing op bezwaar onroerende zaken in eigendom hebben, er geen belang bij zich te verzetten tegen het opgelegde voorschrift.

Ik acht dit bezwaar ongegrond.

Grote extra post op balans i.v.m. plan- en startkosten. Nadelig voor level playing field. (Zaans MC)

Zaans MC stelt dat een groot bedrag aan start- en plankosten in de jaren '80 geactiveerd is als immateriële activa, waarop jaarlijks (ten laste van de tarieven) risicoloos werd afgeschreven. In de nieuwe situatie moeten deze lasten worden terugverdiend via de DBC-prijzen. Dit leidt tot een concurrentienadeel ten opzichte van andere ziekenhuizen.

Dit concurrentienadeel wordt niet veroorzaakt door de bestreden beschikking. Het enkele feit dat Zaans MC (net als alle andere ziekenhuizen) de waarde van onroerende zaken voor de zorg moet behouden, verandert niets in en voegt niets toe aan de gestelde nadelige positie van Zaans MC op de markt voor ziekenhuiszorg. Daaraan valt dus geen argument tegen de bestreden beschikking te ontleen.

Dit bezwaar acht ik ongegrond.

Verzoek om afspraak met NZa over verrekening boekwinst ongedaan te maken en deze te behouden voor zorg (Severinus)

Niet de minister, maar de NZa is verantwoordelijk voor de toepassing van de (inmiddels ingetrokken) Beleidsregel verrekening boekwinst. Het verzoek van Severinus gaat buiten het bestreden besluit om.

Ik acht dit bezwaar ongegrond.

Onroerend goed gefinancierd met normatieve huisvestingscomponent in tarief extramurale zorg valt niet onder nacalculatie: ten onrechte wel onder beleidsregel (Sijmons § 37)

VVFJ

De 'risicoloze, beschermde omgeving' die aanleiding vormt voor het voorschrift dat de waarde van onroerende zaken behouden moet blijven, bestaat uit een aantal soms samenhangende, soms in tijd los van elkaar staande facetten van de regelgeving op het gebied van verzekering en regulering. Het is niet juist dit begrip te identificeren met 'nacalculatie'.

Overigens is de normatieve huisvestingscomponent op zichzelf een voorbeeld van een financieringswaarborg waardoor een instelling met investeringen binnen de grenzen van de normatieve huisvestingscomponent geen enkel financieel risico liep.

Dit bezwaar is ongegrond.

Verzoek versneld afschrijven (Spectrum)

Deze instelling wenst haar activa versneld af te schrijven. De wijze waarop en het tempo waarin op activa wordt afgeschreven, is geen onderwerp van de bestreden beschikking.

Dit bezwaar acht ik daarom ongegrond.

Artikel 14 lid 2 WTZi niet in acht genomen bij het opnemen van deze beperkingen. (Sradwo)

Artikel 14 heeft betrekking op beperkingen die aan een toelating kunnen worden verbonden. Lid 2 geeft daarvoor een procedurevoorschrift. In de bestreden beschikking is geen sprake van een beperking, maar van een voorschrift. Artikel 14 lid 2 is daarop niet van toepassing.

Ik acht ook dit bezwaar ongegrond.

Instelling is B.V., dochter van Erasmus MC. Wat gebeurt er bij verkoop o.g. en verplaatsing zorg naar elders? Voorschrift onvoldoende duidelijk hierover. (Havenziekenhuis)

Het Havenziekenhuis is een toegelaten instelling. Zij moet de waarde van haar onroerende zaken voor de zorg behouden. Het enkele feit dat het Erasmus MC 100% aandeelhouder van het Havenziekenhuis is, verandert hierin niets. De positie van het Havenziekenhuis geeft dus evenmin aanleiding tot grondverklaring van het bezwaar.

Instelling zal wellicht deelnemen aan winstexperiment. Onduidelijk is welke gevolgen het voorschrift in dat geval zal hebben. (mr. Janssen namens Medisch Centrum Rijnmond-Zuid)

Over een eventueel winstexperiment is nog geen besluit genomen. In de voorbereiding van dit voorschrift heb ik met deze mogelijkheid daarom geen rekening gehouden.

Dit bezwaar acht ik – conform het advies van de bezwaarschriftcommissie – ongegrond.

Conclusie

Uit het voorgaande volgt dat ik de bezwaren gedeeltelijk gegrond acht, zodat het bestreden besluit wordt herroepen. In plaats daarvan neem ik een nieuw besluit. Zoals is gebleken is

VVFJ

door wijziging van het besluit WTZi het College sanering zorginstellingen belast met het toezicht.

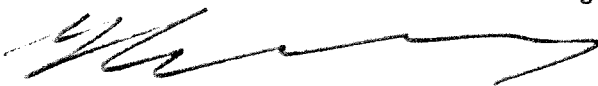
Kosten

Overeenkomstig artikel 7:15 lid 2 Awb en het Besluit proceskosten bestuursrecht komen de instellingen die zich door een advocaat hebben laten vertegenwoordigen in aanmerking voor een vergoeding. Voor het bepalen van de hoogte daarvan worden de bezwaarschriftprocedures als één samenhangende zaak aangemerkt (2 punten maal € 322,- in het geval dat de gemachtigde namens vier of meer instellingen optreedt te vermenigvuldigen met een factor 1,5).

Beslissing

1. De bezwaren worden deels gegrond verklaard zoals in de voorgaande overwegingen nader is aangegeven.
2. Ik herroep het bestreden besluit en verbind aan uw toelating de voorschriften als vervat in de beleidregels WTZi die ik toevoeg als bijlage bij dit besluit.
3. De minister kan op aanvraag van een instelling voor een of meer onroerende zaken afwijkende voorschriften vaststellen indien:
  - bijzondere redenen, gelet op herkomst of bestemming van de onroerende zaak, daartoe aanleiding geven;
  - gebruik van de waarde van een onroerende zaak voor de zorg redelijkerwijs niet mogelijk is.
4. Aan de volgende instellingen ken ik een kostenvergoeding toe:
  - de door mr. Meersma vertegenwoordigde instellingen tezamen: € 966;
  - de door mr. Sijmons vertegenwoordigde instellingen tezamen: € 966;
  - de door mr. Koeman vertegenwoordigde instellingen tezamen: € 966;
  - de door mr. Tiems vertegenwoordigde instellingen tezamen: € 644;
  - de door mr. Margetson vertegenwoordigde instellingen tezamen: € 644;
  - de door mr. Janssen vertegenwoordigde instellingen tezamen: € 644.

De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
overeenkomstig het door de minister genomen besluit,
het hoofd van de afdeling Bovensectorale Wetgeving
en Juridische Procedures van de directie Wetgeving en Juridische Zaken,

mr. J.P.A.M. Geurts

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Blad

12

Kenmerk

DWJZ-2797200/10

VVFJ

Rechtsmiddel

Een belanghebbende kan tegen dit besluit binnen zes weken na verzending ervan beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

ATTENTIE

Door automatische verwerking van de berichtgeving aan alle instellingen over de gewijzigde voorschriften, is het mogelijk dat u ook een standaardbrief ontvangt waarin een bezwaarpassage is opgenomen. Aangezien u al bezwaar heeft gemaakt, geldt voor u de beroepspassage zoals in deze beslissing op bezwaar is opgenomen.